

Sygn. akt XVI GC 2355/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paulina Wrotniak

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 5.084,67 zł

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3.145,04 (trzy tysiące sto czterdzieści pięć 04/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od powoda (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 11,52 (jedenaście 52/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. od powoda (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 115,91 (sto piętnaście 91/100) złotych zaś od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 187,93 (sto osiemdziesiąt siedem 93/100) złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt XVI GC 2355/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 czerwca 2015 r. powód (...) S.A. w W. (dalej: (...) S.A.) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. (dalej: (...) W.), kwoty 5 084,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie art. 828 k.c., dochodzi od ubezpieczyciela sprawcy szkody kosztów odszkodowania wypłaconego poszkodowanemu z polisy auto – casco (AC) za szkodę powstałą w wyniku kolizji drogowej z dnia 18 lutego 2012 r. Powód w toku postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 9 154,26 zł netto (tj. 11 259,74 zł brutto). Na skutek wezwania do zapłaty pozwany dokonał refundacji jedynie w wysokości 4 069,67 zł. Pomimo dalszych wezwań do zapłaty pozwany nie uiścił pozostałej części odszkodowania (pозew k. 2-7).

W dniu 18 czerwca 2015 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt XVI GNc 4542/15 (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 63).

W sprzeciwie pozwany (...) W. zaskarżył wydany w sprawie nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia przez powoda kwestii wysokości szkody poniesionej przez poszkodowanego w związku z kolizją. Wyjaśnił, że odszkodowanie zostało wypłacone na podstawie kosztorysu naprawy z dnia 18 lutego 2012 r., na kwotę 4 069,59 zł netto. Powód wzywając pozwanego do zapłaty brakującej kwoty wynikającej z uprzednio zweryfikowanej faktury VAT nr (...) nie przedstawił zmienionej kalkulacji naprawy. Ponadto podnosił, iż sam powód kwestionował koszty naprawy ustalone przez warsztat naprawczy (sprzeciw k. 72-73v).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lutego 2012 r. w W. doszło do kolizji drogowej w wyniku, której uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność (...) D. E. sp. j. w W., którym kierowała – A. D.. Sprawcą kolizji był Ł. C. kierujący pojazdem marki M. o nr rej. (...). Sprawca kolizji wykonując manewr cofania nie zauważył pojazdu poszkodowanej w wyniku czego najechał na przód pojazdu marki F. (...) stojący za nim. Sprawca w momencie zdarzenia drogowego legitymował się umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z (...) W. – polisa nr (...).

(okoliczności bezsporne nadto: oświadczenie sprawcy szkody k. 31-32, druk zgłoszenia szkody w pojeździe k. 46-47v, kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 60, zeznania świadka A. D. k. 117-119)

Uszkodzony pojazd został naprawiony w serwisie (...) sp. z o. o. Rzeczywisty koszt naprawy uszkodzeń pojazdu F. (...) o nr rej. (...) powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 18 lutego 2012 r., wliczono na kwotę 8 873,99 zł brutto, tj. 7 214,63 zł netto. Warsztat w dniu 30 sierpnia 2012 r. wystawił na rzecz poszkodowanej tytułem naprawy fakturę VAT nr (...) na kwotę 11 259,74 zł brutto, tj. 9 154,26 zł netto.

(dowód: faktura k. 33-33v, 3 kalkulacje naprawy k. 52-55v, pisemna opinia biegłego wraz z załącznikami k. 130-143, pisemna uzupełniająca opinia biegłego k. 170-173)

Poszkodowana w dniu 28 lutego 2012 r. złożyła oświadczenie, z którego wynika, iż jest ona płatnikiem podatku VAT i może dokonywać jego odliczeń. Poszkodowana złożyła również oświadczenie, w którym upoważniła warsztat naprawczy do odbioru odszkodowania w ramach likwidowanej szkody.

(dowód: oświadczenie k. 34, upoważnienie k. 35)

Decyzją z dnia 08 marca 2012 r. (...) S.A. przyznało i wypłaciło odszkodowanie w wysokości 4 069,59 zł z tytułu ubezpieczenia AC. Następnie decyzją z dnia 22 października 2012 r. (...) S.A. ustaliło wysokość odszkodowania na kwotę 9 154,26 zł netto i wypłacił kwotę 5 084,67 zł netto tytułem pozostałej części odszkodowania (dowód: decyzja z dnia 03 marca 2012 r. k. 36-36v, decyzja z dnia 22 października 2012 r. k. 37-37v, lista wypłat odszkodowań k. 38).

Wiadomością e-mail (...) S.A. zwróciło się do ubezpieczyciela sprawcy szkody z roszczeniem regresowym, w związku ze szkodą powstałą w dniu 18 lutego 2012 r. (...) W. decyzją z dnia 18 maja 2012 r. w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody dokonało wypłaty odszkodowania tytułem regresu ubezpieczeniowego na rzecz (...) S.A. w kwocie 4 069,59 zł.

(dowód: wiadomości e-mail wraz z załącznikiem k. 39-40v, decyzja k. 41)

Pismem datowanym na dzień 08 listopada 2012 r. (...) S.A. wezwała (...) W. do zapłaty kwoty 5 084,67 zł tytułem pozostałej części odszkodowania za szkodę komunikacyjną powstałą w dniu 18 lutego 2012 r., w terminie 30 dni od

dnia otrzymania wezwania. Powyższe wezwanie doręczono ubezpieczycielowi sprawcy szkody w dniu 20 listopada 2012 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 42-43v)

(...) W. odmówiło wypłaty pozostałej części odszkodowania (dowód: pismo z dnia 05 kwietnia 2013 r. k. 45).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów i ich kserokopii, złożonych do akt sprawy, opinii biegłego oraz twierdzeń stron, co do okoliczności niespornych. Dokumenty złożone w sprawie w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., stosownie więc do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego, a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Na okoliczność ustalenia koniecznych, niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 18 lutego 2012 r., w tym ustalenia czy przeprowadzenie wszystkich prac naprawczych wskazanych w fakturze VAT nr (...) pozostawało w związku przyczynowym ze wspomnianym zdarzeniem oraz czy było konieczne do przywrócenia stanu sprzed szkody, w tym prawidłowości wyliczonego przez powoda odszkodowania, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i motoryzacji. Dopuszczając ten dowód Sąd stanął na stanowisku, iż w zakresie tezy dowodowej wymagana jest wiedza specjalistyczna, a dowód ten jest konieczny do merytorycznego rozstrzygnięcia sporu.

Należy wskazać, iż ocena opinii biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją pod tym względem inne, szczególne dla tego dowodu kryteria jego oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność logiki i wiedzy powszechnej. Wobec kwestionowania opinii biegłego Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej pisemnej opinii biegłego. Zdaniem Sądu obie opinie biegłego mają charakter kompletny, odnosząc się całościowo i rzetelnie do okoliczności na które został dopuszczony dowód z opinii biegłego. W sposób rzetelny biegły odniósł się do zarzutów podnoszonych przez stronę powodową. W związku z tym Sąd uznał sporządzone opinie za wiarygodne oraz przydatne do ustalenia okoliczności, dla których dowód ten został dopuszczony.

Sąd w sprawie przeprowadził również dowód z zeznań świadka A. D.. Świadek przytoczył okoliczności, w których doszło do kolizji jak również wskazał zakres uszkodzeń powstałych w dniu 18 lutego 2012 r. Zeznania świadka pokrywają się z materiałem załączonym do sprawy i umożliwiały ustalenie stanu faktycznego (zeznania świadka k. 117-119).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód w niniejszej sprawie dochodził zapłaty należności od ubezpieczyciela sprawcy kolizji drogowej z tytułu odszkodowania za szkodę. Roszczenie powoda oparte jest na podstawie przepisu art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. art. 822 § 1 k.c. oraz art. 828 § 1 k.c.

W niniejszej sprawie wiele kwestii pozostawało między stronami bezspornych. Między innymi pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia drogowego z dnia 18 lutego 2012 r. Strona pozwana podnosiła jedynie zarzut nieudowodnienia wysokości dochodzonej należności.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zakres świadczeń ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze

Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003, nr 124, poz. 1152 ze zm.). W myśl tego przepisu odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Przepis ten odsyła więc do ogólnych zasad prawa cywilnego, a odpowiedzialność posiadaczy samoistnych pojazdów mechanicznych reguluje art. 436 k.c. Należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie § 2 wskazanego przepisu, który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji, odpowiedzialność posiadaczy samoistnych tych pojazdów opiera się na zasadach ogólnych. Czyli właściwym przepisem regulującym odpowiedzialność sprawcy zdarzenia z dnia 18 lutego 2012 r. jest art. 415 k.c. Na podstawie spoczywał zatem obowiązek udowodnienia winy sprawcy szkody oraz ciężar wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności deliktowej tj. zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, powstania szkody i jej wysokości, jak również związku przyczynowego pomiędzy rzeczoną zdarzeniem a zaistniałą szkodą. Strona pozwana nie kwestionowała zasady swej odpowiedzialności za skutki zdarzenia, wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu, Sąd mając na uwadze całokształt okoliczności fakty te uznał za przyznane.

Zgodnie z dyspozycją art. 828 § 1 zd. 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. W doktrynie wskazuje się, iż z art. 828 k.c. wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że uprawnienia regresowe przechodzą na ubezpieczyciela z mocy prawa (ex lege). Jest to tzw. subrogacja ustawowa (cessio legis), która oznacza przejście na ubezpieczyciela wierzytelności do wysokości dokonanej zapłaty w rozumieniu art. 518 k.c., w stosunku do którego art. 828 k.c. jest przepisem szczególnym (H. C., T. Ż. – glosa do wyroku sądu wojewódzkiego z dnia 25 lutego 1993 r., I Cr 68/93, OSP za 1994 r. z. 2, s. 30).

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

W myśl wskazanego przepisu zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swego działania lub zaniechania. Kodeks cywilny przyjął w dziedzinie związku przyczynowego teorię adekwatnej przyczynowości, która jest konieczną przesłanką powstania obowiązku naprawienia szkody. Ponadto, zgodnie ze wspomnianym przepisem, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

W niniejszej sprawie kwestia sporna ograniczała się do kwestionowania przez pozwanego wysokości szkody zaistniałej na skutek zdarzenia drogowego z dnia 18 lutego 2012 r. Wobec powyższego Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłego. Po dokonaniu analizy dokumentacji zawartej w aktach sprawy biegły ustalił, że w wyniku kolizji z dnia 18 lutego 2012 r. w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...) uszkodzeniu uległa przednia część nadwozia. W opinii biegłego żadna z uszkodzonych części nie kwalifikowała się do naprawy. Natomiast do wymiany kwalifikowały się takie części jak: wykładzina zderzaka przedniego, listwa ozdobna zderzaka, krata wlotu powietrza, oba reflektory, osłona dolna, pokrywa komory silnika z zamkiem. Wykładzinę zderzaka przedniego oraz pokrywę komory silnika należało polakierować. Uszkodzeniu uległo kilka typowych elementów, technologia naprawy była prosta, niewymagające skomplikowanych czynności technologicznych. Naprawa była możliwa do przeprowadzenia w warunkach przeciętnego serwisu, posiadających autoryzację producenta. Biegły ustalił, iż uzasadniony technicznie i ekonomicznie koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) nie powinien przekroczyć 7 214,63 zł netto (8 873,99 zł brutto). Biegły przy ustalaniu kosztów naprawy wziął pod uwagę użycie oryginalnych części zamiennych oraz kosztów naprawy stosowanych w autoryzowanych serwisach. Przy sporządzaniu opinii przyjął stawki stosowane w autoryzowanych serwisach funkcjonujących w W. i okolicach w II półroczu 2012 r., tj. 145,00 zł/rbg za prace blacharskie i lakiernicze. Wyjaśnił, iż w niniejszej sprawie nie znajduje uzasadnienia zastosowanie części nieoryginalnych oraz odliczenie amortyzacji części zamiennych, gdyż pojazd marki F. (...) uszkodzony w dniu 18 lutego 2012 r. był samochodem stosunkowo nowym, dwuletnim. Zastosowanie przy naprawie części

nieoryginalnych nie gwarantowało by przywrócenia stanu pojazdu sprzed kolizji. Biegły wyjaśnił również, iż w niniejszej sprawie ubezpieczyciel po przeprowadzeniu oględzin przednaprawczych pojazdu uszkodzonego sporządził 3 warianty kalkulacji, każdy z zastosowaniem innej stawki za roboczogodzinę, w tym jeden w wersji najtańszej, z użyciem części nieoryginalnych. Serwis przeprowadził naprawę pojazdu marki F. i wystawił fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 11 259,74 zł brutto (9 154,26 zł netto). Natomiast powód zapłacił za naprawę według wyliczenia w najtańszej wersji kosztów naprawy. Biegły wskazał, iż ubezpieczyciel sporządzając kosztorys naprawy nr 2280 zastosował stawkę za roboczogodzinę w wysokości 70,00 zł/100,00 zł/ 160,00 zł dla prac blacharskich oraz prac lakierniczych. W najtańszej wersji kosztorysu obniżył również ceny materiałów lakierniczych oraz zastosował obniżenie amortyzacji części zamiennych przy użyciu części alternatywnych (nieoryginalnych). W przekonaniu biegłego tak sporządzony kosztorys powinien być potraktowany jedynie jako oferta ubezpieczyciela w przypadku decyzji poszkodowanego o przeprowadzeniu naprawy we własnym zakresie. Odnośnie faktury VAT wystawionej przez serwis naprawczy biegły wskazał, iż różnica w kosztach naprawy wynika również z zakwalifikowania do naprawy pojazdu 6 dodatkowych elementów, tj.: belki zderzaka, wspornika mocowania czujnika parkowania, zaślepki haka holowniczego, wzmocnienia czołowego, uszczelki pokrywy silnika, i spojlera zderzaka. W/w części nie było w kalkulacji naprawy nr 2280 z dnia 27 lutego 2012 r. Biegły wyjaśniał te różnice tym, że pojazd został wstawiony do naprawy dopiero po pół roku od kolizji. W tym czasie mogło dojść do powiększenia się rozmiarów szkody bądź kolejnej kolizji, niezgłoszonej ubezpieczycielowi. Wymiana części wskazanych w fakturze VAT a nie ujęte w kosztorysie nie była konieczna do przywrócenia stanu pojazdu sprzed kolizji i nie pozostawała w związku przyczynowym z kolizją z dnia 18 lutego 2012 r. w przekonaniu biegłego kwota za naprawę przedstawiona w fakturze VAT nr (...) była kwotą niewłaściwie wyliczoną i zawyżoną. Strona powodowa zakwestionowała tak sporządzoną opinię biegłego. Biegły odniósł się do zarzutów powoda w uzupełniającej opinii. Wyjaśnił, iż dokumenty załączone do akt sprawy, m.in. kalkulacja naprawy nr 2280 z dnia 27 lutego 2012 r. czy dokumentacja fotograficzna nie dają podstaw do uznania, iż elementy takie jak belki zderzaka, wspornika mocowania czujnika parkowania, zaślepki haka holowniczego, wzmocnienia czołowego, uszczelki pokrywy silnika, i spojlera zderzaka należało wymienić. W przedstawionej kalkulacji w/w elementy nie zostały zakwalifikowane przez ubezpieczyciela do wymiany. Ponadto dokumentacja fotograficzna również nie potwierdza takich uszkodzeń. Biegły wyjaśnił, iż zaakceptowanie faktury za naprawę która rozszerza zakres naprawy, tj. jej koszty w stosunku do kosztorysu jest niedopuszczalne. Zaakceptowanie tak wystawionej faktury VAT może prowadzić do dowolnego ustalenia wysokości odszkodowania. Natomiast jak wskazano wyżej wysokość odszkodowania powinna pozostawać w związku z poniesioną szkodą.

Oceniając dowód z opinii biegłego Sąd stanął na stanowisku, iż obie opinie (podstawowa i uzupełniająca) zostały opracowane rzetelnie oraz całościowo. Biegły dokonał szczegółowej i dokładnej analizy rynku, uwzględniając, że naprawa prowadzona była w 2012 r. Biegły jasno i rzeczowo odniósł się do zarzutów strony powodowej. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania opinii biegłego oraz oparł się na nich w całości przy ustaleniach i ocenie stanu faktycznego zaistniałego w sprawie.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż koszt naprawy uszkodzeń pozostających w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem drogowym z dnia 18 lutego 2012 r. powinien wynosić 7 214,63 zł netto (8 873,99 zł brutto). W toku postępowania pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. wypłaciło odszkodowanie w wysokości 4 069,59 zł netto. Wobec tego zasadnym było zasądzenie od pozwanego kwotę 3 145,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty (pkt I sentencji wyroku) oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt II sentencji wyroku).

Analizując żądanie pozwu w zakresie odsetek należy zaznaczyć, iż kwestię powyższą reguluje art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z powołanymi przepisami, jeżeli nie umówiono się inaczej, ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, przy czym w razie gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca bowiem odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia o szkodzie. Pozwany został

wezwany do zapłaty pozostałej części odszkodowania pismem z dnia 08 listopada 2012 r., doręczonym pozwanemu 20 listopada 2012 r. Mając na uwadze powyższe, zasadne było zasądzenie odsetek zgodnie z żądaniem pozwu tj. od 21 grudnia 2012 r.

W pkt III sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 61,85 %, a pozwany wygrał w 38,15 %. Na koszty procesu zostały złożone opłaty od pozwu w wysokości 255,00 zł, po 1 200,00 zł poniesionej przez obie strony postępowania tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalone na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490 t.j.) oraz kwota po 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany uiszczył również zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w wysokości 1 200,00 zł. Łącznie koszty procesu wyniosły 3 889,00 zł. Mając na uwadze powyższe powód winien zwrócić pozwanemu koszty procesowe w wysokości 11,52 zł.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd nakazał pobrać na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594, j.t. ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. od powoda kwotę 115,91 zł a od pozwanego kwotę 187,93 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.